

Alkotmánybíróság

a Miskolci Törvényszék útján

Miskolc, 20év.....

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ZARADÉK

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Miskolci Törvényszék I.K.700.765/2023/5. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és azt semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal [redacted] Megyei Adó- és Vámigazgatósága 2017. január 1. napja és 2020. december 31. napja között személyi jövedelemadó és Áfa, 2017. január 1. és 2018. december 31. napja között egészségügyi hozzájárulás és 2019. január 1. napja és 2020. december 31. napja között szociális hozzájárulási adó adónemekre folytatott le ellenőrzést a Kérelmezőnél.

Az elsőfokú adóhatóság a 9524022643 számú határozatában Kérelmező terhére 3.130.535,- forint teljes egészében adóhiánynak minősülő adókülönbötet állapított meg, a feltárt adóhiány után 50%-os bírságmérték alkalmazásával 1.565.268,- forint adóbírságot szabott ki és 367.886,- forint késedelmi pótlékot számított fel melyek a kérelmező ingó vagyontárgy átruházáshoz kapcsolódó jövedelemszerzéssel összefüggő kötelezések voltak, míg a kérelmezőnek a jegyzőkönyvben tett észrevételre vonatkozó álláspontját (Ingatlan értékesítés kapcsán javára kért megállapítani tévesen bevallott személyi jövedelemadót) az Nemzeti Adó- és Vámhivatal nem fogadta el, a határozatában az Szja. tv. 59. §, valamint 62. § (4) bekezdésében foglalt hivatkozásai alapján az ellenőrzési megállapításait az ingatlan értékesítéséből származó adófizetési kötelezettsége kapcsán fenntartotta.

A kérelmező ezen határozattal szemben nyújtott be fellebbezést. Fellebbezésében a kérelmező az elsőfokú döntésben terhére megállapított 3.130.535, - forint adóhiányt elfogadta és nem vitatta az ahhoz kapcsolódóan előírt adóbírságot és késedelmi pótlékot sem. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal a Kérelmező fellebbezését nem találta megalapozottnak, 6458948696 iktatószámú másodfokú határozatában az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta.

Ezen határozattal szemben terjesztett elő Kérelmező Felperes keresetlevelet, amelyben az elsőfokú adóhatóság által megállapított adóhiányt, bírságot és késedelmi pótlékot nem vitatta. Hivatkozott arra, hogy az Art. 54. §-a szerint az Szja bevallást önellenőrzés körében már nem módosíthatta, ezért az adóhatóságnak lett volna arra lehetősége, hogy az általa bevallott és

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK
Közigazgatási Iroda

3.

Az ügy száma: K

700.765/2023

Érkezett: 2024 JAN. 23

Pld.: Mell.: db

Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen /
e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun
alírással

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: IV/ 0 0 2 6 2 - 0 / 2024

Érkezett: 2024 JAN 30.

Érkezés módja
☒ POSTÁN ☐ @ EGYÉB:

Példány: 1 Melléklet: 8 Kezelőiroda: [signature]

megfizetett 17.399.820,- forint megfizetett Szja-t a kérelmező javára állapítsa meg. Kérelmező álláspontja szerint az ingatlant 2011. évben szerezte, a 2014. november 12-ei adásvétel 2019. május 27-ei felbontása olyan helyzetet teremtett, mintha a szerződés meg sem kötötték volna, így a teljesített szolgáltatások visszajárnak

A Miskolci Törvényszék 1.K.700.765/2023/5. ítéletében a kereseti kérelmet elutasította. Indokolásában előadta, hogy a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 60. § (1) bekezdése értelmében az ingatlan (ingatlanrész), továbbá az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kötelezett vagyoni értékű jog megszerzése időpontjának azt a napot kell tekinteni, amikor az erről szóló érvényes szerződést (okiratot, bírósági, hatósági határozatot) az ingatlanügyi hatósághoz benyújtották. Ezzel összefüggésben kiemeli a bíróság, hogy az Szja tv. az érvényes szerződésnek az ingatlanügyi hatósághoz (földhivatalhoz) történő benyújtásához, és nem az ingatlan tulajdonos változásának földhivatali bejegyzéséhez köti az ingatlan szerzésének időpontját, ezért a polgári jogi szempontból érvényes szerződés ingatlanügyi hatósághoz történő benyújtása minősül az ingatlan megszerzési időpontjának függetlenül attól, hogy a benyújtott szerződések földhivatali bejegyzést eredményeznek-e vagy nem eredményeznek. Az ingatlan értékesítéséből származó jövedelem kapcsán a bíróság kiemeli, hogy a személyi jövedelemadóról szóló Szja tv. 59. §-a szerint az ingatlan átruházásából származó jövedelmet azon a napon kell megszerzettnek tekinteni, amikor az erről szóló érvényes szerződést (okiratot, bírósági, hatósági határozatot) az ingatlanügyi hatósághoz benyújtották. Az Szja tv. 60. § (1) bekezdése kimondja, hogy az ingatlan (ingatlanrész) megszerzése időpontjának azt a napot kell tekinteni, amikor az erről szóló érvényes szerződést (okiratot, bírósági, hatósági határozatot) az ingatlanügyi hatósághoz benyújtották. A kérelmező az általa 2011-ben szerzett ingatlant 2014-ben értékesítette egy gazdasági társaság részére. 2019-ben pedig visszamenőleges hatállyal felbontott az adásvételi szerződést a gazdasági társasággal a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:212. § (2) és (3) bekezdése értelmében az eredeti állapot visszaállításával. Ezzel összefüggésben kiemeli a bíróság, hogy helyesen hivatkozott a Nemzeti Adó-és Vámhivatal is erre és osztja a bíróság annak álláspontját, mely szerint a Ptk. említett rendelkezése magánjogi természetű, ezért csak a szerződést kötő felek viszonylatában írja elő a nyújtott szolgáltatások visszatérítésének kötelezettségét, ez azonban a közjogi természetű adókötelezettséget nem érinti. Az adásvételi szerződés felbontása és az eredeti állapot ebből következő helyreállítása esetén a tulajdonosváltozást be kell jegyezni a földhivatali nyilvántartásba, azaz az újabb tulajdonosváltozás a felbontó okiraton alapul és ez esetben is az Szja tv. 60. § (1) bekezdése alkalmazandó a szerzési időpont megállapítására. Az eredeti állapot visszaállítását adójogi szempontból tehát új szerzésként kell értékelni, így az újra a felperes tulajdonába került, az értékesíteni kívánt ingatlan szerzési éve így 2019. év lett tekintettel arra, hogy az adásvételi szerződés felbontásáról szóló szerződést 2019. május 27-én az ingatlanügyi hatósághoz benyújtották. Az Szja tv. 62. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ingatlan átruházásból származó bevételével szemben költségként elszámolható el az ingatlan megszerzésére fordított összeg. A bíróság álláspontja szerint téves felperes álláspontja az Szja tv. 62. § (4) bekezdésének értelmezésével összefüggésben. Az Szja tv. 60. § (1) bekezdését és 62. § (4) bekezdését együttesen kell értelmezni. Az Szja tv. 60. § (1) bekezdése határozza meg, hogy mit kell tekinteni a szerzés évének, jelen esetben a szerzés évének 2019. évet, tehát az eredeti állapot visszaállításának időpontját kell adójogi szempontból új szerzésként értelmezni. Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint az adóhatóság az Szja tv. 60. § (1) és 62. § (4) bekezdésének rendelkezései helyes alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező javára az általa megfizetett 17.399.820,- forint adót a javára nem állapította meg, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szerzés éve az új szerzésként 2019. év és ez alapján helyesen, az Szja tv. 62. § (4) bekezdés 1. pontját alkalmazta. Fenti indokokat figyelembe véve a bíróság álláspontja szerint a felperes keresetben foglalt sérelmei megalapozatlanok, az adóhatóság a

jogszabályoknak megfelelően járt el és azok helyes értelmezésével jutott a határozatokban foglalt következtetésre és következmények alkalmazására.

Kérelmező a történi tényállás körében rögzíti továbbá, hogy az eljárás tárgyát képező Ingatlan 2011. évtől állt tulajdonában, 2014. november 13. napján egy gazdasági társaság részére adásvételi szerződéssel értékesítette. Ezen adásvétel kapcsán a gazdasági társaság részére a vagyonszerzési illeték kiszabásra került. 2019. május 27. napján a Kérelmező és a gazdasági társaság a 2014. november 13. napján megkötött adásvételi szerződést a szerződéskötés időpontjára visszamenőleges hatállyal megszüntette, a szerződés felbontották, az eredeti állapot helyreállítására 2019. május 27. napján került sor. Az adásvételi szerződés felbontására vonatkozó irat az ingatlanügyi hatósághoz benyújtásra került, a gazdasági társaság tulajdonjogát törölték és a kérelmező tulajdonjogát eredeti állapot helyreállítása jogcímen visszajegyezte az illetékes földhivatal. Kérelmező tárgyi ingatlant 2020. június 30. napján ismételten értékesítette, a tulajdonosváltás az ingatlan-nyilvántartásban 2020. június 30. napján bejegyzésre került. Felperes 2020. évre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallásának benyújtásakor ezen ingatlan 2020. évi értékesítése okán 216.000.000,- forint bevételt állapított meg, majd az ingatlanra fordított 100.001.200,- forint költség figyelembevételét követően 115.998.800,- forint jövedelem után 17.399.820,- forint adót fizetett meg.

Kérelmező álláspontja szerint az eljáró hatóságok és a Bíróság az Szja tv. 60. §-a szerinti megszerzés időpontját tévesen értelmezte. Kérelmező álláspontja szerint a jogerős döntés sérti az Air. 100. §-ának rendelkezéseit, mivel a jogviszonyt nem minősítheti eltérően, a gazdasági társaságnál jogkövetési vizsgálat keretében vizsgálta, hogy az eredeti állapot valóban visszaállításra került-e, majd az adóhatóság megállapította, hogy igen és a fizetési meghagyással kiszabott 3.000.000,- forint visszterhes vagyónátruházási illetéket hivatalból törölte.

Ezzel összefüggésben hivatkozott még az Áfa tv. 77. §-ának rendelkezésére és a Kúria EBH 2015.04.K.11. számú döntésére is, mely szerint az Áfa tv. is rendelkezik arról, hogy az eredeti állapot helyreállítása során egyik fél se jusson kedvezőtlenebb helyzetbe. Idézte az Inyvtv. 5. § (1)-(2), 9. § (1), 25. § (1) és 49. § (1)-(5) bekezdéseit és álláspontja szerint a NAV felülbírálta az Inyvtv. 5. §-ában foglalt közhitelesség elvét.

Hivatkozott arra, hogy sérti a határozat az Alaptörvény és az Ákr. rendelkezéseit is, mert más közigazgatási hatóság döntését jogalap nélkül felülbírálta, erre hatáskörrel és illetékességgel nem rendelkezett.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Kérelmező a Nemzeti Adó-és Vámhivatal, mint elsőfokú adóhatóság a 9524022643 számú határozatával szemben fellebbezést terjesztett elő, a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 6458948696 iktatószámú másodfokú határozatában az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta. Kérelmező ezen határozattal szemben keresettel fordult az illetékes Miskolci Törvényszékhez, mely ítélettel szembeni fellebbezési jogot a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Kérelmező jogi képviselője a Miskolci Törvényszék I.K.700.765/2023/5 sz. ítéletét 2023. november 24. napján vette át, elektronikusan, Kérelmező jogi képviselőjének tárhelyére érkezett az ítélet írásba foglalása. Az Abtv. 30.§ (1) bekezdése szerinti határidő erre tekintettel megtartott.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az adott eljárásban Kérelmező személyes érintettsége a tisztességes eljárást érintő eljárásjogi és anyagi jogi törvénysértések miatt megkérdőjelezhetetlen. Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés a Kérelmező tulajdonához való jogát érinti. A bírósági eljárásban félként (felperesként) vett részt, rá vonatkozóan a döntés rendelkezést tartalmaz. A kérelmező képviselőjében eljáró jogi képviselő Kérelmező meghatalmazottjaként jár el, az Üttv., a Pp., az Air. és a Kp. és a vonatkozó jogszabályok rendelkezései alapján.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XIII. cikk

Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Alaptörvény XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Alaptörvény XXIV. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Alaptörvény XXVIII. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el

Alaptörvény XXX. cikk

(1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.

Alaptörvény 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály

megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Egy szabályozás felülírása, kitérítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a "jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás."

Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek. Az Alkotmánybíróság szerint "[a]z önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...]"

Az Alkotmánybíróság a 17/2018. (X. 10.) AB határozatában rögzítette, hogy a bírósághoz fordulás jogának van egy sajátos vetülete, mégpedig az a rész, amelyik a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára vonatkozó törvényi szabályok alkotmányossági felülvizsgálatakor érvényesül. Ezek szerint annak érdekében, hogy a közigazgatási bíráskodás ne csak formálisan létezzen, hanem érdemben működjön, a tisztességes bírósági eljárás részelemeként a törvényalkotónak olyan szabályokat szükséges lefektetnie, amelyek lehetővé teszik többek között azt, hogy az alperesként eljáró közigazgatási szerv mérlegelését a bíróság felülbírálja a jogszerűség szempontjából. E követelmény egyfelől arra vezethető vissza, hogy az alperes joghoz kötött, azaz köteles az anyagi és eljárási jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően eljárni, másfelől a közigazgatási bíróság feladat- és hatáskörébe tartozik az alperesi határozat jogszerűségéről dönteni a kereseti kérelem keretei között. A közigazgatási ügyben ítélező bíró eljárása fogalmilag akkor lehet fair és méltányos, ha nincs kötve az alperes döntéséhez. Ekkor érvényesül valójában a felperest megillető bírósághoz fordulás joga, ezen keresztül valósul meg a közigazgatás működésének jog alá rendelése"

Az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes eljárás (fair trial) a polgárok egyik legfontosabb joga. Bármilyen anyagi jogi jogosultságot is biztosítsanak ugyanis az alkotmányok vagy a törvények, ezek kikényszerítése csak akkor lehetséges, ha az arra rendelt jogalkalmazó szervek, végső soron a független bíróságok ténylegesen biztosítják az érvényesülésüket. A pártatlan, elfogulatlan, tisztességes ügyintézés szorosan összefügg a jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma és az emberi méltóság alkotmányos elvével. A hatóság a törvény előtti egyenlőség és az egyenlő bánásmód követelményét megtartva, indokolatlan megkülönböztetés és részrehajlás nélkül köteles eljárni, amelybe beletartozik például a humánus és demokratikus ügyintézés is. Erre is figyelmeztet a 8/2015. (IV. 17.) AB határozat, mely szerint a tisztességes eljárás (fair trial) "olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes." Erre is tekintettel, noha nem abszolút, azaz korlátozhatatlan jogról van szó, a korlátozás alkotmányosságának megítélésekor a kifejezetten a tisztességes eljárás részeként tételezett egyes részjogosítványok vagy arra visszavezethető jogosultságok, követelmények teljesítését kell számon kérni.

Alaptörvény XXX. cikke alapján a jogállami keretek között érvényesülő általános, egyenlő és arányos közteherviselési kötelezettség folytán senki sem köteles arra, hogy több adót fizessen annál, mint amennyi a törvényből következik, de mindenki köteles arra, hogy annyi adót megfizessen, amennyi a törvényből következik.

Alaptörvény XV. cikkének (a megkülönböztetési tilalom) első értelmezése szerint a tilalom arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként (egyenlő méltóságú személyként) kell kezelnie. Az emberi méltóság alapjogán nem eshet csorba, azonos tisztelettel és körültekintéssel az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és a kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni. Másrészt megfogalmazta a pozitív diszkrimináció alkotmányos korlátait. Ilyen korlátnak tekintendő az egyenlő méltóságra vonatkozó megkülönböztetés tilalma, valamint az Alkotmányban pozitívan megfogalmazott alapjogok. A társadalmi egyenlőség, mint cél és mint társadalmi érdek megelőzhet egyéni érdekeket, de nem kerülhet az egyén alkotmányos jogai elé.

Az Alkotmánybíróság leszögezte: "Az a kérdés, hogy a megkülönböztetés az alkotmányos határok között maradt-e, csakis a mindenkori szabályozás tárgyi és alanyi összefüggésében vizsgálható. Az egyenlőségnek az adott tényállás lényeges elemére nézve kell fennállnia. Ha azonban adott szabályozási koncepción belül eltérő szabályozás vonatkozik valamely csoportra, ez a megkülönböztetés tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek kellő súlyú alkotmányos indoka van". Kiterjesztendő a hátrányos megkülönböztetés tilalma - az emberi és állampolgári jogokon túl - a jogrendszer egészére, a nem alapjogok körére is, amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot. A jogi egyenlőség követelménye e vonatkozásban tehát az egyenlő (egységes) jogban (törvényekben) és az egységes, egyenlő bíróságok és más jogalkalmazó szervek eljárásában nyilvánul meg. A jogegyenlőség és az egyenjogúság fogalma ennél szélesebben értelmezendő. Az állam - mint jogalkotó és mint jogalkalmazó - mindenki számára ugyanazokat a jogokat (és köteleességeket) egyenlő mértékben és módon érvényesítse, tehát a jog mindenki számára egyenlő legyen. A jogegyenlőség és az egyenjogúság természetesen nem jelenti minden egyes jogosultság és kötelezettség abszolút azonosságát, csupán azt, hogy az azonos helyzetben lévő embereket a jognak, indokolatlan megkülönböztetés nélkül, egyenlően kell kezelnie. Közvetlen diszkrimináció, amely eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt neme, faji hovatartozása, bőrszíne, nemzetisége, anyanyelve, fogyatéka, egészségi állapota, vallási/világneveti meggyőződése, politikai vagy más véleménye, családi állapota, anyasága/terhessége vagy apasága, szexuális irányultsága, nemi identitása, életkora, társadalmi származása, vagyoni helyzete, foglalkoztatási jogviszonyának vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyának részmunkaidős jellege vagy határozott időtartama, érdekképviselőhez való tartozása, egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője, azaz védett tulajdonsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül/ne.

Az Alaptörvény XIII. cikke alkotmányjogi értelemben vett tulajdonra, mint a gazdaság alapintézményére - az általános szükségességi és arányossági tesztől részben eltérő - speciális korlátozási feltételek alkalmazandók. Az alkotmányjogi tulajdon törvényben, közérdekből, az elkerülhetetlenül szükséges mértékben és arányban korlátozható. Az Alkotmánybíróságnak a tulajdonhoz való jog sérelmére vonatkozó következetes gyakorlata {a 3051/2016. (III. 22.) AB határozatot} értelmében az Alaptörvény XIII. cikke alapvetően „két szempontból garantálja a tulajdonhoz való jogot. Egyrészt védi a megszerzett tulajdont az elvonás ellen, másrészt védi a szintén már megszerzett tulajdont annak korlátozása ellen” {3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonba más és más” {3209/2015. (XI. 10.) AB határozat}.

c) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Kérelmező a fentiek alapján a lefolytatott adóigazgatási eljárások és a Miskolci Törvényszék eljárása kapcsán az alábbiakat állapította meg.

Mind a kétfokú adóigazgatási eljárás során, mind a Törvényszék előtt folyamatban volt eljárás során az Alaptörvény XV. cikkébe ütközően jártak el Kérelmezővel szemben. Az Alaptörvény XV. cikke kimondja, hogy (1) a törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Az egyenlő bánásmód követelménye súlyosan sérült, vele szemben közvetett diszkrimináció valósult meg, melynek iránya kettős:

- az Air. 100. § kimondja, hogy ...az adókötelezettséget érintő jogviszony alanyainak ellenőrzése során ugyanazt a vizsgálattal érintett és már minősített jogviszonyt az adóhatóság nem minősítheti adózónként eltérően, a jogviszony egyik alanyánál tett megállapításait hivatalból köteles figyelembe venni a jogviszony másik alanyának ellenőrzése során...” Az adóhatóság eljárása során megsértette ezen jogelvet, amely jogelv az Alaptörvényben biztosított egyenlő elbánás elvének adóhatósági eljárásban megfogalmazott jogelvét is biztosítja. Ugyanis jelen helyzetben az adásvételi eljárásban érintett gazdasági társaság kapcsán lefolytatott jogkövetési vizsgálat eredményeként megállapítást nyert, hogy a gazdasági társaság részére a vagyonszerzési illeték visszajár. Az eljáró bíróság ítéletében rögzítette, hogy *„a visszterhes vagyónátruházási illetéket nem a jogügylet miatt, hanem a jogügylet kapcsán felmerülő vagyongyarapodás után kell megfizetni. Jelen esetben az adásvételi szerződés 2019. évi felbontása és az eredeti állapot helyreállítása okán vagyongyarapodás nem volt, ezért a gazdasági társaság terhére előírt illetéket vissza kellett téríteni”*.

- Kérelmezővel szemben lefolytatott eljárás, illetve az eljárás során alkalmazott, az Szja tv. 60.§ (1) bekezdésének jogértelmezése azért is diszkriminatív, mert amennyiben fenti értékesítés az áfa hatálya alá tartozó jogügylet lett volna, tehát kettő gazdálkodó szervezet közötti jogügylet jött volna létre, úgy az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa törvény) szabályai kerültek volna alkalmazásra, amely azonban az alábbiakat állapítja meg. Az Áfa 77. § (1) bekezdésével kimondja, hogy *„termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása, termék Közösségen belüli beszerzése esetén az adó alapja utólag csökken a szerződés módosulása, valamint megszűnése - ideértve a szerződés érvénytelenségének és létre nem jöttének eseteit is - miatt egészben vagy részben visszatérített, visszatérítendő előleg vagy ellenérték összegével. (2) Az adó alapja utólag csökken abban az esetben is, ha a termék 10. § a) pontja szerinti értékesítése, a bérbeadás vagy a vagyoni értékű jog időleges használatának átengedése meghiúsul, és a felek az ügylet kötése előtti helyzetet állítják helyre, vagy ha ez nem lehetséges, az ügyletet a meghiúsulás bekövetkezéséig terjedő időre hatályosként elismerik;*

Az eljárás(ok) során alkalmazott jogértelmezésen keresztül az került kimutatásra, hogy Kérelmezőt, mint magánszemélyt hátrányosabb helyzetbe hozták – egy ingatlan értékesítés kapcsán felmerülő eredeti állapot helyreállítása esetére -, mint adott esetben egy gazdálkodó szervezetet, ezáltal sérült a jogegyenlőség és az egyenjogúság elve, hiszen ennek a megkülönböztetésnek nincs kellő súlyú alkotmányos indoka.

Ez, azon túlmenően, hogy sérti az egyenlő elbánás elvét, sérti az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdését, amely kimondja, hogy teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez. Az arányos közteherviselés elvéből levezethetően a közterhekhez való arányos hozzájárulás kötelezettsége a jogalanyt csak és kizárólag abban az esetben és olyan mértékben terheli, amely esetben és

amilyen mértékben a rá irányadó törvényi rendelkezések szerint a közterhekhez való hozzájárulásra köteles. Az Alaptörvény alapján a törvényben meghatározott kereteken kívül senkitől sem követelhető a közterhekhez való hozzájárulás.

Kérelmező a tárgyi ingatlan értékesítéséből 2014. év során szerzett az szja törvény értelmében bevételt, azonban tekintve, hogy 2019-ben természetben történt az in integrum restitutió, mely során a felek gondoskodtak a szolgáltatások eredeti értékegyensúlyának fenntartásáról is, így a szerződés felbontásakor a felek egymással elszámoltak, tekintve, hogy mindegyik fél köteles volt azt kiadni, amihez a felbontott szerződés alapján jutott, és olyan helyzetet kellett teremtsenek, mintha a felek a szerződést meg sem kötötték volna. Így tehát Kérelmező az Szja tv. fogalomrendszerét és alapelveit figyelembe véve ténylegesen bevételt csupán a 2020. évi értékesítés alapján realizált a tárgyi ingatlanból. Ebből következően, továbbá az in integrum restitutio következményeként Kérelmező tulajdonjoga eredeti állapot helyreállítása jogcímen került visszajegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Erre tekintettel Felperes a tárgyi ingatlant 2011. december 07. napján szerezte meg, így az Szja tv. 62.§ (4) bekezdésének 5. pontja értelmében a számított összeg 0 százaléka a megszerzés évét követő ötödik és további évben a fizetendő SZJA mértéke.

Álláspontunk szerint a kötelemszerű teljesítés joghatása, hogy megszünteti a szerződéses kötelemből fakadó teljesítési kötelezettséget. A teljesítéssel a szerződés betölti gazdasági rendeltetését. A szerződésszerű teljesítés és a jogszerűen gyakorolt beszámítás tehát ugyanúgy hat: mindkettő a teljesítésre irányuló kötelmi kötelezettséget szünteti meg (és nem magát a szerződést). A szerződés a szerződési szabadság elvéből fakadóan, a felek polgári jog által elismert és támogatott önrendelkezési joga alapján szabadon felbontható: nincs jogi akadálya annak, hogy a visszaható (ex tunc) hatályú megszüntetésre a szolgáltatások kölcsönös kicserélése, a felek általi teljesítés után kerüljön sor. A szerződések felbonthatóságának nem előfeltétele, hogy maga a szerződés bontó feltételt tartalmazzon, vagy akárcsak utaljon arra, hogy a felek a szerződést a jövőben esetleg fel kívánnák bontani. Ha az erre jogosult fél a szerződéstől eláll, vagy a felek a szerződést - akár a teljesítés után is - akarategységben felbontják, úgy adójogi szempontból is vannak az ügyletnek jogkövetkezményei. Az adóhatóságot ugyan megilleti a jogügyletek valós tartalmának vizsgálata - saját eljárási rendjének keretein belül - ám a bizonyítási kötelezettség pl. a felbontó szerződés színlelt jellegére vagy jogszabályba ütköző voltára stb. vonatkozóan a hatóságot terheli. A jogszerűen gyakorolt elállás vagy felbontás - függetlenül attól, hogy tartalmazott-e a szerződés "bontó feltételt", nem tekinthető tulajdonjogot átruházó új szerződésnek. A felbontó szerződés nem új tulajdon átruházó ügylet, egyáltalán nem átruházás, hanem a korábban létrejött átruházó szerződés jogi hatályainak teljes egészében való felszámolása. És mint ilyen, álláspontunk szerint a fentiek szerint az Szja tv. 62.§ (4) bekezdésének 5. pontja értelmében a számított összeg 0 százaléka a számítás alapja a bevételnek. Az ezzel szemben elfoglalt Bírósági álláspont azonban a fentiek szerint sérti az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdését, és azt eredményezi, hogy Kérelmezőtől a törvényben meghatározott kereteken kívül kerül követelésre személyi jövedelemadó befizetése – helyesebben jogosulatlanul került sor a visszaigénylés megtagadására. Ezáltal sérti a döntés az Alaptörvény XIII. cikkét is, hiszen jogosulatlanul vonja el a Kérelmező tulajdonát, azáltal, hogy a jogszabálynak az Alaptörvény 28. cikkében foglalt elvárható értelmezést figyelmen kívül hagyva, indokolatlan jogértelmezésre hagyatkozva vonta azt el. A jelen helyzetben nem arról van szó, hogy a Kérelmező nem kívánna hozzájárulni a közös közteherviseléshez, hanem arról, hogy olyan mértékben kíván ahhoz hozzájárulni, amelyet jogszabály előír. Amennyiben jogszabályi előírás nélkül, kizárólag jogalkalmazói értelmezéssel juthatunk el ahhoz, hogy Kérelmezővel szemben megtagadásra kerül az általa többletként befizetett adó visszatérítése iránti kérelem, az súlyos alapjogi sérelmekkel jár.

Mindezeket alapul véve az első-és másodfokon eljáró Nemzeti Adó-és Vámhivatal eljárása az Alaptörvény XXIV. cikkébe is ütközik, azok sértik a tisztességes eljáráshoz való elvet, hiszen alapvető elvárásként fogalmazódik meg a pártatlan, elfogulatlan, tisztességes ügyintézés, mellyel szorosan összefügg a jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma és az emberi méltóság alkotmányos elvével. Tárgyi ügyben a Nemzeti Adó-és Vámhivatal az Agrárügyi Főosztály Ingatlan-nyilvántartási Osztály által hozott 47571/2019.05.27.-i határozatot – amelyben az Ingatlan-nyilvántartási Osztály az általa lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás eredményeként jogerősen döntött Kérelmezőnek a tulajdonjogának eredeti állapot visszaállítása jogcímen történő visszajegyzése felől, és amely döntést a Nemzeti Adó-és Vámhivatal is megkapta, így az vele szemben is jogerős lett és hatályosult - negligálta eljárása során, amely már önmagában sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, amelyen túlmenően Adózó/Kérelmező által tévesen megfizetett és visszaigényelt túlfizetésének megtagadására hozott jogértelmezése is Alaptörvény ellenes. Ezen túlmenően azért is sérült a tisztességes eljáráshoz való joga Kérelmezőnek, mert az eljárás során vele szemben figyelmen kívül hagyták az Air. 100.§ szerinti előírást – mely szerint az adókötelezettséget érintő jogviszony alanyainak ellenőrzése során ugyanazt a vizsgálattal érintett és már minősített jogviszonyt az adóhatóság nem minősítheti adózónként eltérően, a jogviszony egyik alanyánál tett megállapításait hivatalból köteles figyelembe venni a jogviszony másik alanyának ellenőrzése során -, mely megsértése az Alaptörvény XXIV. cikkének sérelmén túlmenően a Kérelmezővel szemben az egyenlő bánásmód elvét is megsértette.

A Miskolci Törvényszék eljárása az Alaptörvény XXVIII. cikkét is sérti. A közigazgatási ügyben ítélező bíró eljárása fogalmilag akkor lehet fair és méltányos, ha nincs kötve az alperes döntéséhez. Ekkor érvényesül valójában a felperest megillető bírósághoz fordulás joga, ezen keresztül valósul meg a közigazgatás működésének jog alá rendelése. Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek kell megfelelnie a Bíróság döntésének. Az Alkotmánybíróság szerint "[a]z önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...] Jelen helyzetben a Miskolci Törvényszék döntése Alaptörvénybe ütköző, tekintve, hogy ott nem az Alaptörvényben meghatározott elvek mentén, hanem formálisan valósult meg a bíraskodás, így sérült a tisztességes eljáráshoz való jog. Melyen túlmenően contra legem jogértelmezés alapján került sor az ítélet meghozatalára.

Összefoglalva, Kérelmező álláspontja szerint azáltal, hogy tőle megtagadták a már befizetett személyi jövedelemadó visszafizetését, arra alapozva, hogy a polgári jogi értelemben véve megszűnt szerződést új szerzésnek tekintették, a vele szemben folytatott közigazgatási, majd bírósági eljárásban megsértették az Alaptörvény 28. cikkét, az Alaptörvény XIII., XV., cikkét, valamint az Alaptörvény XXIV., és XXVIII. cikkét. A döntés következményeként sérült Kérelmezőnek az Alaptörvényben biztosított tulajdonhoz való joga, valamint megsértésre került az általános, egyenlő és arányos közteherviselési kötelezettségre vonatkozó alapjog, azáltal, hogy Kérelmezőtől a jogértelmezésen keresztül azt várják el, hogy nagyobb mértékben járuljon hozzá a közteherviseléshez, mint a hasonló helyzetben lévők. Az ügyben megvalósuló jogértelmezés a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntése, amely contra legem jogalkalmazás, amely Alaptörvényellenes.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem

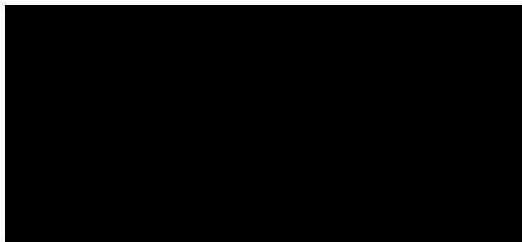
b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Személyes adataim (nevem) nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá

c) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Kelt: Miskolc, 2024. január 23.

Kérelmező képv.

dr. Pásztor Krisztina ügyvéd

